

Fátyol Zoltán

Komp

(Margitrának)

Egy régi komp; volt csak, vagy van még,
ki tudja, ha ép és létezik, bizonyára a folyó
is ott van alatta, és két partja közt jár oda-
vissza most is, naponta többször fordul,
biztosan, pontos időközönként hoz-visz
állatot, embert, gépet, mikor ki vár rá,
és mit szeretne magával vinni, bár heverhet
akár partra vetve már, talán félig vízben
vagy egészen a szárazon, ahonnan az enyészet
hordja szét lassan darabjait, megindul minden
égtáj felé egy-egy elemével, és fordul,
ahogy a komp tette egykor a partok között,
amikor egészben volt még, de az idő már
nem mérhető, roncsainak eltűnése
követhetetlen, és egyszer biztosan hűlt
helye marad csak, s akkor már senki sem
tudja, hogy mi állt ott valaha, volt-e bármi
egyáltalán azon a ponton, vagy pusztá
folyópart volt mindig; ha ez az a komp,
amire gondolkodom most, de végül mindegy,
hogy jár-e még, át a folyón, oda-vissza,
vagy közben eltelt ezer év, és emléke sincs,
a semmibe vetett tekintet nyitott ablakszárnyain
át nem látni már sem a kompot, se mást,
az emlék így is, úgy is oly halott, mint októberi
barnult falevél, ha meghalt a tér az *ego* körül,
ha átléped a vizet, mert nem kell a komp,
és nem kell más se már, és nem marad más
nyomukban, csak a szeretet eufóriája.

FÁTYOL ZOLTÁN (1954) költő, festő, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Kölcsey Ferenc Tanítóképzési Intézetének művésztanára.

Versek egy apokrifonból 12

Kontinensnyi rongy lóg a fejek fölé
milliók állnak kővé meredve
és feltartott arccal bámulnak
ég felé mint hatásvadász záróképen
mint az utolsó képkockákon olyan
a végeláthatatlan tömeg amint vár
valamit egy lebegő tárgyat talán
vagy nagyranőtt férget amint lassan
beúszik majd a grandiózus panorámába
de most mindenki a lebegő textil-óceánra
szegezi tekintetét levetett öltözetek
vízbefúlt menekülők szétmálló ruhái
és lefejezettek halálba menő ingei
lengnek-úsznak egybekavarodva
egyre lejjebb ereszkedve már hajakat
szemhéjakat súrolnak elemi szálaik
a rájuk fagyott irtózatosságot
érintése maga alá temeti lassan
a sokaságot meg a belső embert
mindegyikben akik nem hitték
hogy elég a mindenség
ismerete a megváltáshoz

Böröcz Petra: Az idő tükrözései VII. (linómetszet, 20x10 cm, 2012)